

krvi. Nagnil sem se mu do ust in sem ga prosil: „Razodeni mi, vsaj besedo mi daj, vsaj en vzdih!“

Šepetaje sem prosil, morda niti usten nisem bil zgenil in je prosilo le moje razbolelo srce; ali komaj sem bil izpregovoril, je vztrepetala tišina, je zašumelo v mraku.

Čemu?“ je vprašalo, zavzdihnilo od daleč, zastokalo iz globočine. Le šepetanje je bilo, pritajeno še, jecljajoče; kmalu pa je bila beseda razločna in kmalu je bila beseda krik.

„Čemu to brezdanje trpljenje, čemu bolečina, žalost, strah in smrt? Povej, čemu ti moja srčna kri, samo reci, čemu, pa ná jo, vzemi si jo, iztoči si jo brez strahu od kaplje do kaplje; samo povej — čemu?“ . . .

Moj Bog, saj ležim na slamnici, gledam v mrak s široko odprtimi očmi; in vprašalo, v nebesa vzkliknilo je le moje izmučeno srce. —

Fran Albrecht:

Vrt blaženih.

Na vrtu, kjer skrite samote cveto,
najtíšje tišine še srcu pojo,
tam ni sledov človeških stopinj,
le v solncu trepeče nesmrtni spomin
in večnosti dih preko vsega.

Tam v solnce bi gledal in ne oslepel,
v njem skrit bi se tvoj obraz razodel
mi, resnica; in srce na dlani, ta jasni kristal, —
oh, žena, to srce jaz tebi bi dal:
odkrij ta vrt moji duši!

